

De Bijbel

en andere sprookjes

De Bijbel

en andere sprookjes

Hugo Renaerts

Religie, een fascinerend onderwerp

Grapjes werden altijd gemaakt over de Bijbel en religieuze onderwerpen. Ik ben dus geen baanbreker op dat gebied. Maar ik zet sommige onderwerpen uit de Bijbel in een ander daglicht. Wellicht een geloofwaardiger licht.

Is de Bijbel een sprookje? Verschilt de inhoud zoveel van Roodkapje en Pinokkio? Ik denk het niet. Ongeloofwaardige gebeurtenissen worden als geloofwaardig opgediend, liefst met een belerend sausje.

Symbolisch, weerklinkt het nu langs alle kanten. Maar ook vele sprookjes bevatten een symbolische inhoud en een belerend einde. Denken we maar even aan 'De Nieuwe Kleren van de Keizer'. Dat grootmoe en Roodkapje in de maag van de wolf verdwijnen, wordt even geloofwaardig voorgeschoteld, als Jona die enkele dagen in de maag van een walvis ronddobbert.

Alleen wordt de goede fee of de boze heks in de Bijbel vervangen door God of Jezus. Waar of niet? De oude sprookjesschrijvers zoals Marcus, Johannes, Lucas en Mattheus moeten we met evenveel korrels zout nemen als Hans Christian Andersen of de gebroeders Grimm.

Waar eindigt de realiteit en waar begint de fantasie? En mijn fantasie gaat dan een andere kant uit. Met de bedoeling grappig te zijn. Dat is de enige bedoeling. Anderen zullen er misschien sarcasme in vinden, het hekelen van bepaalde gebeurtenissen of situaties, maar is dat ook geen humor?

Humor hangt af van de visie. Als men het onderwerp boven de humor ziet, kan het sarcastisch of shockerend over komen; als men de humor boven het onderwerp ziet kan men alleen maar glimlachen.

Daarin zit het verschil van wat wij noemen 'gevoel voor humor'. Men kan over alles humor maken, ook over de Bijbel en over religie, als men de humor maar boven het onderwerp ziet. Dan is er niets aan de hand. En dan kan men aan dit boek plezier beleven...

Inhoud

Definitie van God	9
Adam's appel	14
Gelovig	21
De mens als schepping	27
De Grote Manitou	33
De Ouwofiel	38
De grote Optocht	43
De verzoeken van de Heilige Antonius	49
Wetenschappelijke studie	53
De aarde is rond	55
Nuttige preek	60
David en Golitah	64
Marie van de grot	69
Waarom het klooster verlaten werd	74
Achttien jaar	83
Inquisitie	88
Hup, hup, hup	93
Sta op en wandel	97
Daniel in de leeuwenkuil	99
De toorn van God	103
De bruiloft in Kana	106
Boerenzonen	109
Heer, gij zijt verrezen	112
De biecht - 1	116
De biecht - 2	121
Op zoek naar een bestseller	124
En God zag dat het niet goed was	127
En tot slot	131

Definitie van God

Steenworp was in die tijd een afgelegen dorp. We leven in de achttiende eeuw en de verbinding tussen de verschillende dorpen verliep nog maar stroef. Het ging te voet, te paard of met de wagen over stoffige landwegen en als het niet echt nodig was vermijdde men die wegen. Iedereen bleef in zijn eigen dorp, want daar was het veilig en kende men iedereen. Het had tot gevolg dat vele dorpen geïsoleerd geraakten en niet eens wisten wat er ergens anders gebeurde.

Het was dus ook niet verwonderlijk dat de mensen uit het dorp Steenworp haast geen mensen ontmoetten uit andere dorpen en als ze die ontmoetten, vermeden ze die wantrouwend. Vreemde snuiters mocht men nooit vertrouwen. Wie weet wat voerden ze in het schild. Als die, zoals af en toe enkele soldeniers, ook nog een schild met zich droegen, diende men op zijn tellen te letten, zo dacht men in Steenworp.

Het dichtste buurdorp was Boogscheut, maar dat lag meer dan tien kilometer verder, tien kilometer over stoffige wegen. Zo ver kon men in Steenworp niet een steen werpen!

Op een dag passeerde een pastoor, die op weg was naar het dorp Afgelegen om een bevriende priester te bezoeken, het dorp Steenworp en hij zag dat er in dat dorp geen kerk was.

“Hebben jullie geen kerk” vroeg hij aan een vriendelijke inboorling die tegen de gevel van zijn hut geleund een pijp rookte.

“Wat is een kerk?” wou de vriendelijke inboorling van Steendorp weten.

“Een gebouw van God, waar de mis wordt opgedragen.”

“Wat is er dan mis?” vroeg de inboorling.

“Wat er mis is, is dat hier geen mis is” zei de pastoor.

Terwijl hij zijn weg vervolgde peinsde hij over dit dorp waar hij nog nooit over gehoord had, maar het dorp had ook nog nooit over hem gehoord, dus wat dat betreft stonden ze gelijk.

Hij dacht dat het een goed idee zou zijn om de christelijke leer hier te gaan verkondigen. Zijn collega's waren veel verder het evangelie gaan verkondigen, in Amerika en Azië en Afrika, terwijl hier vlakbij nog zoveel missiewerk te verrichten was.

Want, zo dacht de pastoor, als Steenworp nog niet bekeerd was, waren er in de buurt wellicht nog meer dorpen die op de verlossing wachtten.

Bij een pastoor is denken doen. Ten minste bij die pastoor.

Na zijn bezoek aan zijn collega in Afgelegen passeerde hij weer Steenworp en alvorens zich verder naar Boogscheut te begeven hield hij even halt en had een onderhoud met de burgemeester. Hij vroeg of hij in de school enkele uren per week mocht komen spreken over God en de burgemeester, die bij God niet wist waar hij het over had, gaf zijn goedkeuring. Zo lang het leerstof betrof had de burgemeester geen bezwaar. Hij had zelf al gedacht dat de jeugd van Steenworp alle lessen kon gebruiken die maar gegeven konden worden.

De volgende week stond onze brave pastoor voor het eerst voor de klas van de kinderen van Steenworp. Die vonden hem maar een rare kerel, die in vrouwenkleren rondliep en een gek hoofddeksel op z'n kop had en op een vreemde manier praatte. De meester stond wat afzijdig. Hij wist ook niet wat die rare figuur hier kwam doen, maar de burgemeester had gezegd dat hij een soort les kwam geven en hij was zelf benieuwd waarover die les wel zou gaan.

De meester was zelf toch bekwaam genoeg om de kinderen tot tien te leren tellen? Enkele intelligente kinderen waren zelfs al tot vijftien gekomen. En meer dan de helft kende al de helft van de letters van het alfabet. Wat kon die vreemde snuiter nog meer leren?

"Wie weet wat God is?" begon de pastoor zijn relaas.

Er kwam één antwoord van een guitige jongen met sproeten en ros haar, een antwoord dat hij kon verwachten, waar hij in feite om gevraagd had.

"Dat is mijnheer Verdomme" zei de rosse jongen met sproeten.

"Hoe kom je daar bij?" vroeg de pastoor verbouwereerd.

"Mijn vader heeft het dikwijls over God Verdomme, mijnheer."

De andere kinderen knikten. Ze hadden allemaal wel eens over die mijnheer Verdomme gehoord, maar niemand had hem ooit gezien. Hij was die geheimzinnige figuur die alle volwassen mannen leken te kennen, want ze hadden het vaak over hem, maar niemand had hem ooit te zien gekregen.

En deze vreemde mijnheer in vrouwenkleden leek er meer van te weten. Ze werden dus allemaal nieuwsgierig en spitsten de oren.

“Dit is godslaster”, mompelde de pastoor, een woord gebruikend waarvan niemand hier de betekenis begreep.

“God,” zo vervolgde hij berispelend, “is almachtig. Hij straft de zondaars die niet in hem geloven of zij die verkeerde dingen doen. Want Hij ziet en hoort alles. Hebben jullie al gehoord van Sodom en Gomorra?”

Niemand, zo zei de meester, in dit dorp kende deze mensen. Ze waren beslist niet van hier.

Het waren geen mensen, verbeterde de pastoor. Het waren steden. Steden waar de mensen in zonde leefden. Steden waar de vrije liefde werd bedreven.

Alvorens de meester kon vragen hoe men daar dan kon komen, want de vrije liefde zei hem wel iets, vervolgde de pastoor.

“God heeft al deze mensen gestraft. Hij liet een regen van zwavel en brandende teer op de stad neerkomen en iedereen die er woonde werd gedood.”

Het werd even stil in de klas. De meester wiste zich het zweet van het voorhoofd en prees zich gelukkig dat hij toch maar niet naar Sodom en Gomorra gegaan was, want, zo dacht hij, hij zou het beslist niet prettig gevonden hebben om zwavel en brandende teer over zich heen te krijgen.

De pastoor kreeg het nu goed te pakken en vervolgde.

“Op zeker ogenblik werden de Israëlieten weggejaagd uit Egypte.” Hij negeerde de vraag van een blond meisje met vlechten wat Israëlieten waren en van een vunzige jongen die vroeg waar Egypte lag, maar verhief zijn stem en sprak met een dramatische ondertoon verder.

“Na een paar dagen kwamen de Israëlieten bij de Rode Zee. Daar rustten zij uit. Intussen kreeg de Egyptische farao spijt dat hij de Israëlieten had weggestuurd. Met zeshonderd speciale wagens en alle andere wagens van Egypte ging hij de Israëlieten achterna.

Maar God greep in! God liet het water van de zee wegstromen en de Israëlieten konden veilig naar de overkant. Toen wilden de Egyptenaren hen volgen, maar kijk!”

De leraar en de kinderen keken, maar zagen nog niets.

“Toen ze in het midden van de zee waren, liet God het water weer stromen. Het hele leger was achter de Israëlieten aan de zee in gegaan. Niet één Egyptenaar kwam er levend uit!”

Hij keek de klas rond en zag tot zijn genoegen dat de kinderen aan zijn lippen hingen. Met voldoening dacht hij dat ze nu wel een staaltje hadden gehoord van de macht van God, maar hij besloot er nog een schepje bovenop te doen.

“Nu zal ik jullie vertellen over de zondvloed”, zei hij.

De kinderen en zelfs de meester bogen zich naar hem toe. Wat die vreemde mijnheer vertelde, dat was allemaal nieuw voor hen. Het was ook spannend.

“De zondvloed was Gods oordeel over de wereld: de mensen waren slecht geworden.

Al wat ze deden was alleen maar slecht. Alleen Noach en een deel van zijn gezin vonden genade bij God en werden gespaard. Ze bouwden een ark, een groot schip, en waren veilig voor het water.

Er staat dat de bronnen van de grote watervloed zijn opengebarsten, en de sluizen van de hemel zijn opengezet. Het regende veertig dagen en veertig nachten en iedereen behalve Noach en zijn gezin verdronk.”

Hij keek de klas rond. Overal zag hij ontzetting. En dat was ook zijn bedoeling geweest. Het respect voor God kon niet groot genoeg zijn. Hoe meer respect, hoe gemakkelijker de bekering zou gaan.

“Tot slot vertel ik jullie over Jericho” zei de pastoor. Hij ging heel snel verder met zijn verhaal om de meester niet de kans te geven om te vragen wie Jericho dan wel was.

“Jericho werd aangevallen door de Israëlieten, maar die konden de stad niet innemen. Toen liet God de muren van de stad instorten en iedereen in de stad vond de dood.”

Hij vond dat het nu wel genoeg was geweest en keek tevreden rond.

“Zo, kan iemand mij vertellen wie anders dan de machtige God kan alle mensen laten verdrinken, een heel leger in een zee laten omkomen, de mensen van een hele stad doden... wie is zo almachtig om dit te doen?”

Hij keek weer de klas rond. Overal stilte. Respect.

“Dus...” eindigde de pastoor, “als niemand anders zo almachtig is, wat is God dan?”

Pas na enkele ogenblikken van stilte stak de rosse jongen met de sproeten de vinger op.

“Zeg het maar, brave jongen.”

“God is een massamoordenaar, mijnheer.”

Adam's appel

Die ochtend ontwaakte Adam zoals elke ochtend. Hij rekte zich uit, geeuwde, keek even naar de opkomende zon en dacht dat hij toch maar een lekker luileventje had.

Hij krabde zich hier, krabde zich daar, geeuwde nog een keer, rekte zich nog eens uit, krabde over zijn borst en... aarzelde.

Zijn hand gleed nog een keer over zijn borst. Nu langzamer. Hij drukte een paar keer. Hij voelde de ribben en een bedachtzame blik verscheen in zijn ogen.

Er was iets dat niet klopte. Hij voelde nog een keer, maar wist niet wat er gaande was. Er was iets niet als anders, maar wat? Omdat hij nooit had leren tellen wist hij natuurlijk niet dat hij nu maar zeven ribben voelde in plaats van acht.

Na nog enige tijd te hebben gevoeld en gedacht gaf hij het op. "Het zal inbeelding zijn", dacht hij en hij begaf zich naar de bananenboom voor zijn ontbijt.

Maar plotseling stakte hij. Voor hem stond iemand die erg veel op hem leek, maar toch enkele verschillen had. Een lelijke verschijning.

We mogen het Adam niet kwalijk nemen. Dankzij archeologisch opzoekingswerk weten we nu hoe de eerste mensen er uit zagen, een soort Neanderthalers, dus lelijk, en Adam en Eva waren de eerste mensen.

Eva had dezelfde reactie. Ze bleef staan en keek naar dat lelijke schepsel voor zich dat op haar leek maar toch enkele kleine verschillen had.

Toen ze allebei tot de slotsom waren gekomen dat die ander geen vijandige bedoelingen had en ze zich veilig konden voelen, kwamen we een beetje dichterbij.

"Hallo" zei Adam.

"Hallo" zei Eva.

Ze waren allebei plots blij. Ze voelden ineens dat ze konden spreken en dat die ander dat ook kon en dat ze elkaar konden verstaan en begrijpen.

Maar ze hadden elkaar nog nooit gezien en het is begrijpelijk dat ze een beetje nieuwsgierig waren en elkaar een hele tijd bekeken.